

Sag paa Dagsordenen". Derefter blev saa Kommissionen nedsat og begyndte faa Uger efter sin Virksomhed. Den bestod af 15 Medlemmer, 4 fra Folketinget, 1 Medlem af dette høje Ting, det ærede Medlem for 4de Kreds (Koefoed), 4 Embedsmænd og 6 Medlemmer omkring fra de Egne, hvor man i særlig Grad følte sig brøstholden ved disse Afgifter. Departementschef Hansen var Formand og Fuldmægtig Købke Sekretær. Kommissionen arbejdede med en helt forbavsende Energi. Der blev gravet i Arkiverne baade her i København og i Provinserne, der blev prøvet, om de paagældende Forhold kunde taale den juridiske Ildprøve. Den Energi, der blev udvist af Kommissionens Ledelse, smittede naturligvis Deltagerne. Enkelte Medlemmer bleve undertiden flere Dag herinde for ogsaa i Arkiverne at søge Støtte for deres Paastande. Det kunde hændes, at den historiske Redegørelse, der forelaa ved Sagens første Behandling, maatte omtrykkes fire eller seks Gange for at faa de forskellige Momenter, som der kunde blive Tale om, tagne i Betragtning. Kommissionen arbejdede i 2 $\frac{1}{2}$ Aar, og Resultatet foreligger nu i den udmærkede Betænkning. Den er jo ret antagelig at se paa og meget interessant for Liebhaveere, ellers kan den jo nok være noget afskrækkende. Det praktiske Resultat er saa dette Forslag og særlig dets § 5.

Kommissionen kom, som bekendt, til det Resultat, at de bestaaende Afgifter bestaa med Rette; men af Billighedshensyn, fordi her og der en vel ivrig Embedsmand eller Kommission har taget lovlig haardt paa Tingene, saa at man er kommen til at gaa Yderne vel nær, bør Staten gøre nogle Indrømmelser. Samtidig blev man enig om, at Afløsningen skulde være total, ske over hele Linien; man skulde have disse Afgifter ud af Verden paa en Gang, ellers fik man nogle af dem at drages med senere. Det er jo nemlig et stort Apparat, der skal sættes i Scene, naar en saadan Afløsning skal finde Sted, og man skulde ikke gerne udsætte sig for en Gentagelse. Afløsningen kan godt foretages uden at gaa nogen for nær, idet det ikke vil volde nogen Udgift for Yderne og en ret overkommelig Udgift for Statskassen. I sidste Instans vil Afløsningen medføre den Fordel for Yderne, at Afgiften holder helt op. De enkelte Spørgsmaal skal jeg ikke opholde mig videre ved, det vil der jo blive Lejlighed til senere. Jeg skal blot tilføje, at der indenfor Kommissionen

var meget delte Meninger om, hvorvidt det foreslaaede nu var rigtigt, om ikke Staten ofrede for meget paa disse Afløsninger, medens man fra anden Side mente, at der burde ofres en hel Del mere; fra flere Grupper Side hed det, at der blev ofret for lidt paa Afgifternes Afløsning. Men Kommissionens Medlemmer arbejdede sig jo sammen om det foreliggende Lovforslag, som blev enstemmigt vedtaget. Naar jeg saa ser hen til, at Folketinget har behandlet det i Fjor, i Maj Maaned, havde det til Udvalgsbehandling den Gang, har behandlet det i Vinter og igen haft det i Udvalg og har vedtaget det uden en eneste Ændring, og naar jeg ser hen til, at der er gjort alvorlige og ihærdige Forsøg paa at røkke ved det, der er fremført i Betænkningen, og modbeviser det, uden at det er lykkedes paa et eneste Punkt, saa finder jeg deri en stærk Bekræftelse af, at Kommissionen nogenlunde har truffet det rette. Jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget til Tingets Velvillie, om det muligt maatte kunne blive til Lov i indeværende Samling.

Theilmann: Det Arbejde, der ligger til Grund for det foreliggende Lovforslag, er saa omfattende, at det er vanskeligt at sætte sig ind i Lovforslagets Enkeltheder. Jeg skal derfor, da Sagen, efter hvad jeg kunde forstaa paa en af de ærede Talere, formodentlig skal i Udvalg, paa min Gruppens og egne Vegne udtale, at vi ere villige til i Udvalget at tage under Overvejelse, hvorvidt de Billighedshensyn, som det anføres, at Staten bør udvise overfor de paagældende Arvefæstere, ere af en saadan Natur, at der er Anledning for den til at bringe de Ofre, som dermed ville være forbundne.

Brandes: Skønt det sene Tidspunkt ikke frister til at tage Ordet i Dag, og skønt det høje Landsting ikke viser nogen særdeles stor Interesse for Sagen, maa jeg dog udtale mig om den, fordi jeg har et fra de Betragtninger, der ellers ere gjorte gældende, noget afvigende Synspunkt paa det foreliggende Lovforslag.

Jeg kan slutte mig til den højtærede Finansministers Ros over den Kommission, der har været nedsat i denne Sag. Den har jo gjort et meget omfattende, lærd og grundigt Arbejde, der ikke mindst skyldes dens udmærkede Formand, Departementschef Hansen, der ogsaa har vist sin Fortrinlighed deri, at det er lykkedes ham at samle meget forskellige Meninger